

Минали нѣколко мѣсеца. О, какъ високо били порасли нѣкои растения и колко назадъ били останали други!

Бобътъ и кукувичата прежда се издължили до два метра, а хмелътъ ги надминалъ.

Трѣбвало да се приеме, той да бжде царъ на растенията.

Върбитѣ, тополитѣ и орѣховитѣ дървета достигнали до човѣшки ръстъ — тѣ, навѣрно, трѣбвало да бждатъ царската гвардия.

Бѣлитѣ цвѣтове на повитицата и червенитѣ гроздове на бобовитѣ се сливали въ царски вѣнецъ, като поглеждали отгорѣ снизходително мѣничкитѣ джбчета.

Даже ржътъ и ечмикътъ надминали джба.

Само мѣхътъ не се надигалъ нагорѣ, а скромно се стелѣлъ по земята, като обвивалъ съ кадифена пелена стеблата на дърветата. Той не билъ честолюбивъ, не мечтаялъ за царска корона. Добрѣ му било ниско: дърветата го запазвали отъ слънчевата жегъ, а росата го поила съ животворна влага.

Минали се още нѣколко мѣсеца. Слънцето започнало се по-късно да изгрѣва и по-рано да захожда. Всѣки день въздухътъ ставалъ по-студенъ. Растенията спрѣли да растатъ: хмѣлътъ и повитицата залинѣли, бобътъ прѣблѣднѣлъ и се стърбилъ, понеже не могѣлъ да стои безъ опора.

Пакъ навалѣлъ снѣгъ и покрилъ земята съ бѣла пелена.

Младиятъ джбъ се надигалъ гордо на своето здраво късо стебло, макаръ и да билъ още малъкъ и зайцитѣ лесно биха могли да го прѣскачатъ; листата му почернѣли и изсъхнали, ала на малкитѣ му клонки се появили нови топки, обвити съ яки кожици.

Напролѣтъ пжпкитѣ се развили и дръвцето бавно продължило да се развива.

И пакъ повитицата, бобътъ и хмелътъ надминали по ръстъ джба, който не бързалъ да расте.

По такъвъ начинъ отъ година на година джбътъ ставалъ сѣ по-високъ и стеблото му сѣ по-дебело и по-яко. Отъ врѣме на врѣме отъ него израствали нови клонки и нови листа. И, най-послѣ, слѣдъ много-много години, израстло голѣмо, силно дърво, което по ръстъ и якость надминало всички други. Като великанъ се издигалъ сега джбътъ въ гората, срѣдъ тѣлпа други дървета. Всички дървета смирено му се поклонили, едновременно го признали за свой царъ...